

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України

Переклад затверджений

Виконуючий обов'язки генерального директора
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Д. В. Чорний
(ініціали та прізвище)

10 лютого 2023 р.

ДИРЕКТИВА РАДИ 2010/24/ЄС

від 16 березня 2010 року

про взаємну допомогу в стягненні за вимогами стосовно податків, мит та інших інструментів
РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статті 113 та 115,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі спеціальною законодавчою процедурою,

Оскільки:

- (1) Взаємна допомога між державами-членами у стягненні за вимогами однієї держави-члена в іншій і навпаки та за вимогами Союзу стосовно певних податків та інших інструментів сприяє належному функціонуванню внутрішнього ринку. Вона забезпечує фіскальний нейтралітет та дозволяє державам-членам усунути дискримінаційні захисні заходи у транскордонних операціях, які були створені для запобігання шахрайству та недоотриманням бюджетних надходжень.
- (2) Механізми взаємної допомоги щодо стягнення за вимогами були вперше визначені в Директиві Ради 76/308/ЄЕС від 15 березня 1976 року про взаємну допомогу в стягненні за вимогами, що виникли у результаті операцій, які формують частину системи фінансування Європейського сільськогосподарського фонду скерування та гарантій (EAGGF), а також сільськогосподарських зборів і мит ⁽³⁾. Зазначена Директива та акти, що вносять зміни до неї, були кодифіковані Директивою Ради 2008/55/ЄС від 26 березня 2008 року про взаємну допомогу в стягненні за вимогами стосовно певних зборів, мит, податків та інших інструментів ⁽⁴⁾.
- (3) Однак зазначені механізми, попри те що вони були першими кроками у напрямку вдосконалення процедури стягнення за вимогами у межах Союзу шляхом наближення застосовних національних правил, виявилися недостатньо ефективними у забезпеченні очікувань внутрішнього ринку, оскільки протягом останніх 30 років ринок зазнав різких змін.
- (4) З метою кращого забезпечення фінансових інтересів держав-членів та нейтралітету внутрішнього ринку необхідно розширити обсяг взаємної допомоги у стягненні за вимогами стосовно податків і зборів, які ще не охоплені взаємною допомогою в стягненні за вимогами, і при цьому щоб сприяти оптимізації роботи в умовах зростання кількості запитів про взаємну допомогу та забезпечити досягнення кращих результатів необхідно зробити взаємну допомогу більш ефективною та дієвою та сприяти її реалізації на практиці. З метою досягнення цих цілей необхідно здійснити відповідні адаптації, яких неможливо досягнути самим лише внесенням змін до чинної Директиви 2008/55/

ДИРЕКТИВА РАДИ 2010/24/ЄС**від 16 березня 2010 року****про взаємну допомогу в стягненні за вимогами стосовно податків, мит та інших інструментів**

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статті 113 та 115,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽¹⁾,Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі спеціальною законодавчою процедурою,

Оскільки:

- (1) Взаємна допомога між державами-членами у стягненні за вимогами однієї держави-члена в іншій і навпаки та за вимогами Союзу стосовно певних податків та інших інструментів сприяє належному функціонуванню внутрішнього ринку. Вона забезпечує фіскальний нейтралітет та дозволяє державам-членам усувати дискримінаційні захисні заходи у транскордонних операціях, які були створені для запобігання шахрайству та недоотриманням бюджетних надходжень.
- (2) Механізми взаємної допомоги щодо стягнення за вимогами були вперше визначені в Директиві Ради 76/308/ЄЕС від 15 березня 1976 року про взаємну допомогу в стягненні за вимогами, що виникли у результаті операцій, які формують частину системи фінансування Європейського сільськогосподарського фонду скерування та гарантій (EAGGF), а також сільськогосподарських зборів і мит ⁽³⁾. Зазначена Директива та акти, що вносять зміни до неї, були кодифіковані Директивою Ради 2008/55/ЄС від 26 березня 2008 року про взаємну допомогу в стягненні за вимогами стосовно певних зборів, мит, податків та інших інструментів ⁽⁴⁾.
- (3) Однак зазначені механізми, попри те що вони були першими кроками у напрямку вдосконалення процедури стягнення за вимогами у межах Союзу шляхом наближення застосовних національних правил, виявилися недостатньо ефективними у забезпеченні очікувань внутрішнього ринку, оскільки протягом останніх 30 років ринок зазнав різючих змін.
- (4) З метою кращого забезпечення фінансових інтересів держав-членів та нейтралітету внутрішнього ринку необхідно розширити обсяг взаємної допомоги у стягненні за вимогами стосовно податків і зборів, які ще не охоплені взаємною допомогою в стягненні за вимогами, і при цьому щоб сприяти оптимізації роботи в умовах зростання кількості запитів про взаємну допомогу та забезпечити досягнення кращих результатів необхідно зробити взаємну допомогу більш ефективною та дієвою та сприяти її реалізації на практиці. З метою досягнення цих цілей необхідно здійснити відповідні адаптації, яких неможливо досягнути самим лише внесенням змін до чинної Директиви 2008/55/ЄС. Відповідно, її має бути скасовано та замінено новим правовим інструментом, побудованим на досягненнях Директиви 2008/55/ЄС, проте із визначенням більш чітких та точних правил з відповідних питань.
- (5) Більша чіткість правил сприятиме більш інтенсивному обміну інформацією між державами-членами. Це дасть змогу забезпечити охоплення усіх юридичних та фізичних осіб у Союзі, беручи до уваги дедалі більшу кількість юридичних механізмів, в тому числі не лише традиційні механізми, як-от трасти та фундації, а й нові інструменти, які можуть створювати платники податків у державах-членах. Вони додатково зроблять можливим врахування усіх форм таких

вимог публічних органів стосовно податків, зборів, стягнень, відшкодувань та втручань, які можуть мати місце, включно з усіма грошовими вимогами до відповідних платників податків або стосовно третіх осіб замість початкових вимог. До того ж більш чіткі правила необхідні для більш точного визначення прав та обов'язків усіх відповідних сторін.

- (6) Ця Директива не повинна впливати на повноваження держав-членів стосовно визначення заходів, спрямованих на стягнення за вимогами, які доступні відповідно до їхнього внутрішнього законодавства. Однак необхідно забезпечити, щоб ані розбіжності між національними законодавствами, ані брак координації між компетентними органами, не перешкождали безперебійному функціонуванню системи взаємної допомоги, передбаченої цією Директивою.
- (7) Взаємна допомога може складатися з такого: запитуваний орган може надавати органу-заявнику інформацію стосовно його потреб, пов'язаних із забезпеченням стягнення за вимогами, що виникають у державі-члені органу-заявника, та передавати боржнику всі документи, які стосуються таких вимог, що беруть свій початок у державі-члені органу-заявника. Запитуваний орган також може здійснювати заходи стягнення на запит органу-заявника за вимогами, що виникають у державі-члені органу-заявника або вживати заходів забезпечення для гарантування стягнення за такими вимогами.
- (8) Ухвалення уніфікованого інструмента, що буде використовуватися для заходів примусового виконання у запитуваній державі-члені, а також ухвалення уніфікованої стандартної форми для надання документів та рішень стосовно вимоги, повинні розв'язати проблеми із визнанням та перекладом інструментів, які виникають в іншій державі-члені, що призводить до значної неефективності поточних механізмів надання взаємної допомоги.
- (9) Повинна бути створена правова база для обміну інформацією без попереднього запиту стосовно конкретних податкових відшкодувань. З причин ефективності також необхідно передбачити можливість для посадових осіб податкових органів держави-члена брати участь або бути присутніми під час адміністративних розслідувань в іншій державі-члені. Також необхідно передбачити положення для забезпечення прямого обміну інформацією між службами у світлі сприяння швидшому та ефективнішому наданню допомоги.
- (10) Зважаючи на зростання мобільності на внутрішньому ринку та на обмеження, передбачені Договором та іншими законодавчими актами стосовно гарантій, що можуть вимагатися від платників податків, які не мають осідку на національній території, необхідно розширити можливості для подання запитів на стягнення або вжиття заходів забезпечення в іншій державі-члені. Оскільки строк позовної давності за вимогами має критичне значення, необхідно передбачити можливість для держав-членів здійснювати запити про надання взаємної допомоги, навіть якщо внутрішні засоби стягнення за вимогами не були повною мірою вичерпані, серед іншого у випадках, коли застосування таких процедур у державі-члені органу-заявника призведе до непропорційних труднощів.
- (11) Загальний обов'язок передавати запити та документи у цифровій формі та через електронну мережу із застосуванням чітких правил використання мов для таких запитів та документів має дозволити державам-членам опрацьовувати запити швидше та легше.
- (12) У процесі процедури стягнення у запитуваній державі-члені відповідні особи можуть опротестовувати вимогу, повідомлення органів держави-члена органу-заявника або інструмент, що дозволяє її застосування. Необхідно передбачити, що у таких випадках відповідна особа може подати скаргу до компетентного органу держави-члена органу-заявника або що запитуваний орган може тимчасово зупинити, до отримання запиту стосовно іншого від органу-заявника, будь-які виконавчі процедури, які вже розпочалися, до моменту ухвалення рішення з цього питання компетентним органом держави-члена органу-заявника.

- (13) З метою заохочення держав-членів виділяти достатню кількість ресурсів на стягнення за вимогами інших держав-членів, запитувана держава-член повинна мати змогу стягувати витрати, пов'язані зі стягненням із боржника.
- (14) Найвищої ефективності може бути досягнуто тоді, коли при виконанні запиту про надання допомоги запитуваний орган зможе використовувати повноваження, передбачені згідно з його національним законодавством, що застосовується до вимог стосовно таких самих або подібних податків чи зборів. За відсутності подібного податку чи збору, найбільш відповідною процедурою буде процедура, яка передбачена згідно із законами запитуваної держави-члена, що застосовується до вимог стосовно стягнення податків з особистого доходу. Використання національного законодавства таким чином, як правило, не має призводити до надання пріоритетності вимогам, що походять із запитуваної держави-члена. Однак повинна існувати можливість надання відповідної пріоритетності вимогам інших держав-членів на основі угод, укладених між відповідними державами-членами.
- (15) Стосовно питання обмеження строку давності, необхідно спростити наявні правила шляхом передбачення того, що тимчасове зупинення, переривання або пролонгація строків давності загалом визначаються на основі чинного законодавства запитуваної держави-члена, крім випадків, коли тимчасове зупинення, переривання або пролонгація строків давності відповідно до чинного законодавства такої держави не є можливими.
- (16) Ефективність вимагає, щоб інформація, яка передається у процесі надання взаємної допомоги, могла використовуватися державою-членом, що отримує інформацію, для інших цілей, ніж передбачені у цій Директиві, якщо це дозволено національним законодавством як держави-члена, що надає інформацію, так і держави-члена, що отримує інформацію.
- (17) Ця Директива не повинна перешкоджати виконанню будь-яких обов'язків, покликаних сприяти ширшому застосуванню надання допомоги на основі двосторонніх чи багатосторонніх договорів або угод.
- (18) Інструменти, необхідні для імплементації цієї Директиви, слід ухвалювати згідно з Рішенням Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року про встановлення процедур для здійснення виконавчих повноважень, наданих Комісії ⁽⁵⁾.
- (19) Згідно з пунктом 34 Міжінституційної угоди про краще законотворення, держав-членів заохочують розробляти для себе та в інтересах Союзу, власні таблиці, які відображають, наскільки це можливо, кореляцію між цією Директивою і транспозиційними інструментами, та оприлюднювати такі таблиці.
- (20) Оскільки цілі цієї Директиви, а саме, забезпечення уніфікованості системи надання допомоги щодо стягнень на внутрішньому ринку, не можна досягти достатньою мірою на рівні держав-членів, але, з огляду на необхідний рівень уніфікованості, ефективності та дієвості, можна краще досягти на рівні Союзу, Союз може ухвалити заходи відповідно до принципу субсидіарності, як це передбачено в статті 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, як визначено у згаданій статті, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення зазначених цілей.
- (21) Ця Директива поважає фундаментальні права та дотримується принципів, визнаних, зокрема, Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет

Ця Директива встановлює правила, згідно з якими держави-члени повинні надавати допомогу в здійсненні стягнення в державі-члені за будь-якими вимогами, зазначеними у статті 2, які виникають в іншій державі-члені.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Ця Директива застосовується до вимог стосовно:

- (a) усіх податків і зборів будь-якого виду, що стягуються державою-членом чи від її імені або її територіальними чи адміністративними одиницями, у тому числі місцевими органами, чи від їх імені або від імені Союзу;
- (b) відшкодувань, інтервенцій та інших заходів, що складають частину системи повного або часткового фінансування у рамках Європейського сільськогосподарського гарантійного фонду (EAGF) та Європейського сільськогосподарського фонд розвитку сільських територій (EAFRD), включно із сумами, що мають бути стягнуті у зв'язку з такими заходами;
- (c) податки та інші збори, передбачені у рамках спільної організації ринку для цукрового сектора.

2. До сфери застосування цієї Директиви належать:

- (a) адміністративні штрафи, стягнення, збори та нарахування за вимогами, стосовно яких може бути подано запит про взаємну допомогу відповідно до параграфа 1, накладені адміністративними органами, які мають повноваження на стягнення відповідних податків чи зборі, або проведення адміністративних розслідувань стосовно них, або підтверджені адміністративними організаціями чи судовими органами за запитом таких адміністративних органів;
- (b) збори за сертифікати та подібні документи, видані у зв'язку з адміністративними процедурами стосовно податків та зборів;
- (c) відсотки та витрати, пов'язані з вимогами, стосовно яких може подаватися запит про надання допомоги відповідно до параграфа 1 або пункту (a) чи (b) цього параграфа.

3. Ця Директива не застосовується до:

- (a) внесків на обов'язкове соціальне страхування, які підлягають сплаті на користь держави-члена, суб'єкта держави-члена або установ соціального страхування, створених згідно з публічним правом;
- (b) зборів, не зазначених у параграфі 2;
- (c) платежів договірного характеру, як-от плата за комунальні послуги;
- (d) кримінальних санкцій, накладених на основі публічного переслідування або інших кримінальних санкцій, не охоплених параграфом 2(a).

Стаття 3

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви:

- (a) «орган-заявник» означає центральний контактний орган, контактний орган або контактний відділ держави-члена, який надсилає запит про допомогу стосовно вимоги, зазначеної у статті 2;
- (b) «запитуваний орган» означає центральний контактний орган, контактний орган або контактний відділ держави-члена, якому здійснюють запит про надання допомоги;
- (c) «особа» означає:

- (i) фізичну особу;
  - (ii) юридичну особу;
  - (iii) у випадках, передбачених чинним законодавством, об'єднання осіб, яке визнане таким, що має здатність здійснювати юридичні дії, але яке не має правового статусу юридичної особи; або
  - (iv) будь-яке інше юридичне утворення будь-якого характеру та форми, незалежно від наявності правосуб'єктності, що володіє або управляє активами, які, включно з отримуваним від них доходом, обкладаються будь-яким із податків, охоплених цією Директивою;
- (d) «за допомогою електронних засобів» означає використання електронного обладнання для опрацювання, у тому числі цифрового стиснення, і зберігання даних, а також використання дротів, радіопередачі, оптичних технологій або інших електромагнітних засобів;
- (e) «мережа CCN» означає спільну платформу на основі спільної комунікаційної мережі (CCN), розроблену Союзом для передавання інформації за допомогою електронних засобів між компетентними органами у митній і податковій сферах.

Стаття 4

Організація

1. До 20 травня 2010 року кожна держава-член повинна повідомити Комісію про свій компетентний орган чи свої компетентні органи (далі разом — «компетентний орган») для цілей цієї Директиви, а також невідкладно інформувати Комісію про будь-які зміни стосовно компетентного органу.

Комісія надає таку отриману інформацію іншим державам-членам і публікує перелік компетентних органів держав-членів в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

2. Компетентний орган повинен призначити центральний контактний орган, якому делеговано основну відповідальність за контакти з іншими державами-членами у сфері взаємної допомоги, яку регулює ця Директива.

Центральний контактний орган також може бути призначений відповідальним за контакти з Комісією.

3. Компетентний орган кожної держави-члена може призначити контактні органи, які будуть відповідати за контакти з іншими державами-членами стосовно взаємної допомоги для одного чи більше спеціальних типів чи категорій податків і зборів, зазначених у статті 2.

4. Компетентний орган кожної держави-члена може призначити як контактні відділи інші органи, крім центрального контактного органу чи контактних органів. Контактні відділи звертатимуться із запитом про взаємну допомогу або надаватимуть взаємну допомогу згідно з положеннями цієї Директиви стосовно їхніх спеціальних територіальних або операційних компетенцій.

5. Якщо контактний орган або контактний відділ отримує запит про взаємну допомогу, що вимагає вчинення дій поза межами покладеної на нього компетенції, він без затримки перенаправляє запит до компетентного органу або відділу, якщо такий відомий, або до центрального контактного органу, та повідомляє про це органу-заявнику.

6. Компетентний орган кожної держави-члена повинен інформувати Комісію про свої центральні контактні органи та будь-які призначені ним контактні органи чи контактні відділи. Комісія надає державам-членам доступ до отриманої інформації.

7. Кожне повідомлення повинне надсилатися або від імені або, у відповідних випадках, за згодою центрального контактного органу, який повинен забезпечувати ефективність комунікації.

ГЛАВА II

ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

Стаття 5

Запит на інформацію

1. На запит органу-заявника запитуваний орган надає будь-яку інформацію, що, ймовірно, має значення для органу-заявника щодо стягнення за його вимогами, як зазначено у статті 2.
З метою надання такої інформації, запитуваний орган повинен організувати проведення будь-яких адміністративних розслідувань, необхідних для отримання такої інформації.
2. Запитуваний орган не зобов'язаний надавати інформацію:
  - (a) яку він не зміг би отримати для цілей стягнення за подібними вимогами, що виникають у запитуваній державі-члені;
  - (b) яка розкрила б будь-яку комерційну, виробничу або професійну таємницю;
  - (c) розкриття якої могло б зашкодити безпеці чи порушити громадський порядок запитуваної держави-члена.
3. Параграф 2 у жодному разі не повинен тлумачитися як такий, що дозволяє запитуваному органу держави-члена відмовлятися надавати інформацію виключно тому, що цією інформацією володіє банк, інша фінансова установа, номінальний утримувач або особа, що діє в якості агента або довіреної особи, або тому що вона стосується часток участі в особі.
4. Запитуваний орган повинен повідомити орган-заявник про підстави відхилення запиту про надання інформації.

Стаття 6

Обмін інформацією без попереднього запиту

Якщо відшкодування податків чи зборів, крім податку на додану вартість, стосується особи, що має осідок або є резидентом в іншій державі-члені, держава-член, яка повинна здійснити відшкодування, може поінформувати державу-член осідку або резидентства про майбутнє відшкодування.

Стаття 7

Присутність в адміністративних офісах і участь в адміністративних розслідуваннях

1. За угодою між органом-заявником і запитуваним органом та згідно з умовами, встановленими запитуваним органом, уповноважені органом-заявником посадові особи можуть, з метою сприяння взаємній допомозі, передбаченій цією Директивою:
  - (a) бути присутніми в офісах, де адміністративні органи запитуваної держави-члена виконують свої обов'язки;
  - (b) бути присутніми під час адміністративних розслідувань, які проводяться на території запитуваної держави-члена;
  - (c) надавати допомогу уповноваженим посадовим особам запитуваної держави-члена під час судових проваджень у такій державі-члені.
2. Якщо це дозволено згідно із чинним законодавством запитуваної держави-члена, в угоді, зазначеній у параграфі 1(b), може бути передбачено, коли посадові особи держави-члена органу-заявника можуть опитувати фізичних осіб і перевіряти записи.
3. Посадові особи, уповноважені органом-заявником, який користується можливостями, передбаченими у параграфах 1 та 2, повинні завжди бути в змозі пред'явити письмове уповноваження із зазначенням їхньої особи та офіційних повноважень.

ГЛАВА III

ДОПОМОГА У ФОРМІ НАДАННЯ ДОКУМЕНТІВ

Стаття 8

Запит про надання певних документів, пов'язаних із вимогою

1. На запит органу-заявника запитуваний орган повинен передати адресату всі документи, включено з документами судового характеру, які походять із держави-члена органу-заявника та які стосуються вимоги, зазначеної у статті 2, та/або стягнення за нею.

Запит про надання повинен супроводжуватися стандартною формою, що містить щонайменше таку інформацію:

- (a) найменування, адресу та інші дані, необхідні для ідентифікації адресата;
- (b) мету отримання документів та період, протягом якого їх повинно бути передано;
- (c) опис долученого документа та характер і суму дотичної вимоги;
- (d) найменування, адресу та контактні дані:
  - (i) органу, який відповідає за долучений документ, та, якщо відрізняється,
  - (ii) органу, у якому може бути отримано інформацію стосовно наданого документа або стосовно можливостей опротестувати платіжне зобов'язання.

2. Орган-заявник подає запит про повідомлення відповідно до цієї статті, тільки коли він не може надати документи згідно з правилами, які регулюють надання відповідного документа в державі-члені органу-заявника, або коли таке надання зумовить непропорційні труднощі.

3. Запитуваний орган негайно інформує орган-заявник про будь-які заходи, вжиті щодо його запиту про надання та, конкретно, про дату надсилання документа адресату.

Стаття 9

Засоби, через які здійснюється надання

1. Запитуваний орган забезпечує, щоб відповідні дії з надання у запитуваній державі-члені здійснювалися відповідно до чинних у запитуваній державі-члені національних законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних практик.

2. Параграф 1 не повинен обмежувати будь-які інші форми надання, використані компетентним органом держави-члена органу-заявника відповідно до чинних правил у такій державі-члені.

Компетентний орган, створений у державі-члені органу-заявника, може надати будь-який документ рекомендованим листом або в електронному форматі особі на території іншої держави-члена.

ГЛАВА IV

ЗАХОДИ СТЯГНЕННЯ АБО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Стаття 10

Запит на стягнення

1. На запит органу-заявника запитуваний орган здійснює стягнення за вимогами, які є предметом інструмента, що дозволяє їх примусове виконання у державі-члені органу-заявника.

2. Як тільки орган-заявник отримує будь-яку відповідну інформацію, що стосується справи, яка була підставою для запиту на стягнення, він невідкладно направляє її запитуваному органу.

Стаття 11

Умови, що регулюють запити на стягнення

1. Орган-заявник не має подавати запит на стягнення, якщо і доки відбувається оскарження у державі-члені органу-заявника вимоги та/або інструмента, що дозволяє його примусове виконання у державі-члені, крім як у випадках, коли застосовується третій підпараграф статті 14(4).
2. До подання запиту органом-заявником щодо стягнення повинні бути здійснені відповідні процедури стягнення, доступні у державі-члені органу-заявника, крім як у таких ситуаціях:
  - (a) якщо очевидно, що відсутні активи, з яких може бути здійснено стягнення у державі-члені органу-заявника, або що такі процедури не призведуть до повного покриття вимоги, та орган-заявник має конкретну інформацію, що свідчить про наявність у відповідної особи активів у запитуваній державі-члені;
  - (b) якщо застосування таких процедур у державі-члені органу-заявника призведе до непропорційних труднощів.

Стаття 12

Інструмент, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені та інші супровідні документи

1. Будь-який запит стосовно стягнення повинен супроводжувати уніфікований інструмент, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені.

Цей уніфікований інструмент, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені, повинен відображати основні дані початкового інструмента, що дозволяє примусове виконання, та складати єдину основу для заходів стягнення і забезпечення, що здійснюються у запитуваній державі-члені. Такий інструмент не потребує жодного визнання, доповнення чи заміни у такій державі-члені.

Уніфікований інструмент, що дозволяє примусове виконання, повинен містити щонайменше таку інформацію:

- (a) інформацію стосовно ідентифікаційних даних інструмента, що дозволяє примусове виконання, опис вимоги, включно з її характером, період охоплення вимоги, будь-які важливі для процесу примусового виконання дати, та сума вимоги і її різних компонентів, як-от основна сума, нараховані відсотки тощо;
- (b) найменування та інші дані, необхідні для ідентифікації боржника;
- (c) найменування, адресу та контактні дані:
  - (i) органу, відповідального за оцінювання вимоги, та, якщо відрізняється,
  - (ii) органу, у якому може бути отримано інформацію стосовно вимоги або можливостей опротестування платіжного зобов'язання.

2. Запит на стягнення за вимогою можуть супроводжувати інші документи стосовно вимоги, видані у державі-члені органу-заявника.

Стаття 13

Виконання запиту на стягнення

1. Для цілей стягнення у запитуваній державі-члені, будь-яка вимога, стосовно якої було подано запит на стягнення, повинна розглядатися так, ніби це вимога запитуваної держави-члена, крім як у передбачених у цій Директиві випадках. Запитуваний орган повинен використовувати повноваження і процедури, передбачені згідно із законами, підзаконними нормативно-правовими актами чи адміністративними положеннями запитуваної держави-члена, що застосовуються до вимог стосовно

того самого або, за відсутності такого самого, подібного податку чи збору, крім як у разі, якщо цією Директивою передбачено інше.

Якщо запитуваний орган вважає, що такі самі або подібні податки чи збори не стягуються на території його країни, він повинен використовувати повноваження і процедури, передбачені згідно із законами, підзаконними нормативно-правовими актами чи адміністративними положеннями запитуваної держави-члена, що застосовуються до вимог стосовно податку, який стягується з особистих доходів, крім як у разі, якщо цією Директивою передбачено інше.

Запитувана держава-член не повинна бути зобов'язана надавати пріоритет вимогам інших держав-членів порівняно з подібними вимогами, що виникають у такій державі-члені, крім як у випадках, коли між відповідними державами-членами погоджено інше або коли у законодавстві запитуваної держави-члена передбачено інше. Держава-член, яка надає пріоритет вимогам іншої держави-члена, не повинна відмовляти у надання аналогічного пріоритету таким самим або подібним вимогам інших держав-членів на тих самих умовах.

Запитувана держава-член здійснює стягнення за вимогою у своїй валюті.

2. Запитуваний орган із належною сумлінністю негайно повідомляє орган-заявник про будь-які заходи, яких він вжив щодо запиту на стягнення.
3. З дати отримання запиту на стягнення, запитуваний орган повинен нараховувати відсотки за несвоєчасну сплату відповідно до чинних законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень запитуваної держави-члена.
4. Запитуваний орган якщо дозволяється законами, підзаконними нормативно-правовими актами та адміністративними положеннями, чинними у запитуваній державі-члені, може надати боржнику час для сплати або дозволити сплату частинами, та може нараховувати у цьому зв'язку відсотки. У разі ухвалення будь-якого такого рішення він відповідним чином інформує орган-заявник.
5. Без обмеження статті 20(1), запитуваний орган повинен переказати органу-заявнику суми, стягнуті за відповідною вимогою, та відсотки, зазначені у параграфах 3 та 4 цієї статті.

Стаття 14

Спори

1. Спори стосовно вимоги, початкового інструмента, що дозволяє примусове виконання у державі-члені органу-заявника, або уніфікованого інструмента, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені, та спори стосовно дійсності надання документів, вчиненого компетентним органом держави-члена органу-заявника, підпадають під повноваження компетентних органів держави-члена органу-заявника. Якщо під час процедури стягнення вимога, початковий інструмент, що дозволяє примусове виконання у державі-члені органу-заявника, або уніфікований інструмент, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені, оскаржується заінтересованою стороною, запитуваний орган повинен поінформувати таку сторону, що такі дії заінтересована сторона повинна вчиняти перед компетентним органом держави-члена органу-заявника відповідно до чинного у ній законодавства.
2. Спори стосовно заходів із примусового виконання, вжитих у запитуваній державі-члені, або стосовно дійсності надання документів, вчиненого компетентним органом запитуваної держави-члена, повинні порушуватися перед компетентним органом такої держави-члена відповідно до чинних у ній законів та підзаконних нормативно-правових актів.
3. Якщо спір, зазначений у параграфі 1, порушено перед компетентним органом держави-члена органу-заявника, орган-заявник інформує про це запитуваний орган та одночасно зазначає обсяг вимоги, що не оспорується.

4. Як тільки запитуваний орган отримує інформацію, зазначену у параграфі 3, від органу-заявника або від заінтересованої сторони, він повинен призупинити процедуру примусового виконання стосовно оспорюваної частини вимоги до ухвалення компетентним органом рішення у справі, за винятком випадків, коли орган-заявник вимагатиме іншого відповідно до третього підпараграфу цього параграфа.

На запит органу-заявника, або якщо запитуваний орган вважає так за необхідне, та без обмеження статті 16, запитуваний орган може вжити заходів забезпечення з метою гарантування стягнення, якщо це дозволено законами і підзаконними нормативно-правовими актами, чинними у запитуваній державі-члені.

Орган-заявник, відповідно до чинних законів, підзаконних нормативно-правових положень та адміністративної практики держави-члена органу-заявника, може звернутися до запитуваного органу щодо стягнення за оспорюваною вимогою або за оспорюваною частиною вимоги, якщо це дозволено законами, підзаконними нормативно-правовими актами та адміністративними практиками, чинними у запитуваній державі-члені. Будь-який такий запит повинен бути належним чином обґрунтований. Якщо результат опротестування є сприятливим для боржника, орган-заявник повинен нести відповідальність за відшкодування будь-яких стягнутих сум разом із будь-якою належною компенсацією відповідно до чинних законів запитуваної держави-члена.

Якщо компетентні органи держави-члена органу-заявника або запитуваної держави-члена ініціювали процедуру взаємного узгодження, та результат процедури може вплинути на вимогу, стосовно якої було запитано допомогу, заходи стягнення повинні бути тимчасово зупинені або повністю зупинені до моменту завершення процедури, крім як у випадках, коли вона стосується випадку нагальної невідкладності з причин шахрайства чи неплатоспроможності. Якщо заходи стягнення тимчасово зупинені або повністю зупинені, застосовується другий підпараграф.

Стаття 15

Внесення змін до запиту про допомогу в стягненні або його відкликання

1. Орган-заявник повинен негайно повідомити запитуваний орган про будь-які подальші зміни до свого запиту про стягнення або відкликати свій запит із зазначенням причин внесення змін чи відкликання.

2. Якщо внесення змін до запиту спричинене рішенням компетентного органу, про яке йдеться у статті 14(1), орган-заявник повинен надіслати це рішення разом із переглянутим уніфікованим інструментом, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені. Після цього запитуваний орган повинен продовжити здійснення заходів стягнення на основі переглянутого інструмента.

Заходи стягнення або забезпечення, які вже застосовані на основі оригінального уніфікованого інструмента, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені, можуть бути продовжені на основі переглянутого інструмента, крім як у разі внесення змін до запиту з причини недійсності початкового інструмента, що дозволяє примусове виконання у державі-члені органу-заявника, або в оригінальному уніфікованому інструменті, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені.

До переглянутого інструмента застосовуються статті 12 та 14.

Стаття 16

Запит на вжиття заходів забезпечення

1. На запит органу-заявника, запитуваний орган застосовує заходи забезпечення, якщо вони дозволені національним правом чи відповідно до адміністративних практик, для гарантування стягнення, якщо

вимога або інструмент, що дозволяє примусове виконання у державі-члені органу-заявника, опротестовується на момент вчинення запиту, або якщо вимога ще не стала предметом інструмента, що дозволяє примусове виконання в державі-заявнику, при цьому заходи забезпечення застосовуються мірою можливого, як це відбувається в аналогічних ситуаціях, відповідно до національного права та адміністративних практик держави-члена органу-заявника.

Документ, складений стосовно надання дозволу на застосування заходів забезпечення у державі-члені органу-заявника та стосовно вимоги, для якої запитано взаємну допомогу, якщо є, повинен бути долучений до запиту на вжиття заходів забезпечення у запитуваній державі-члені. Такий інструмент не повинен потребувати жодного визнання, доповнення чи заміни у запитуваній державі-члені.

2. Запит на вжиття заходів забезпечення можуть супроводжувати інші документи стосовно вимоги, видані у державі-члені органу-заявника.

Стаття 17

Правила, що регулюють запит на вжиття заходів забезпечення

З метою забезпечення виконання статті 16, статті 10(2), 13(1) і (2), 14 та 15 застосовується *mutatis mutandis*.

Стаття 18

Обмеження обов'язків запитуваних органів

1. Запитуваний орган не повинен бути зобов'язаний надавати допомогу, передбачену в статтях 10–16, якщо внаслідок ситуації боржника стягнення за вимогою спричинить серйозні економічні або соціальні труднощі у запитуваній державі-члені, якщо такі винятки для національних вимог передбачені законами, підзаконними нормативно-правовими актами та адміністративними практиками, чинними у такій державі-члені.

2. Запитуваний орган не повинен бути зобов'язаний надавати допомогу, передбачену в статтях 5, 7–16, якщо початковий запит про надання допомоги відповідно до статті 5, 7, 8, 10 чи 16 поданий стосовно вимог давністю понад 5 років, починаючи зі строку погашення вимоги у державі-члені органу-заявника до дати початкового запиту про допомогу.

Однак у випадках, якщо вимога або початковий інструмент, що дозволяє примусове виконання у державі-члені органу-заявника, опротестовується, п'ятирічний період повинен вважатися таким, що розпочав свій перебіг у момент, коли у державі-члені органу-заявника було встановлено, що вимога або інструмент, що дозволяє примусове виконання, більше не може підлягати опротестуванню.

Крім того випадках, коли компетентні органи держави-члена органу-заявника надають відстрочення сплати, п'ятирічний період повинен вважатися таким, що розпочав свій перебіг у момент, коли повністю завершився весь період для сплати.

Однак у таких випадках запитуваний орган не повинен бути зобов'язаний надавати допомогу стосовно вимог давністю понад 10 років, починаючи зі строку погашення вимоги у державі-члені органу-заявника.

3. Держава-член не повинна бути зобов'язана надавати допомогу, якщо сума за вимогою, на яку поширюється дія цієї Директиви, стосовно якої подано запит про надання допомоги, є меншою ніж 1500 євро.

4. Запитуваний орган повинен повідомити орган-заявник про підстави для відхилення запиту про надання допомоги.

Стаття 19

Питання стосовно строків давності

1. Питання стосовно строку давності регулюються виключно законами, чинними у державі-члені органу-заявника.
2. Стосовно тимчасового зупинення, переривання або пролонгації строку давності, будь-які вжиті кроки стосовно стягнення за вимогами запитуваним органом у відповідь на запит про надання допомоги, які призвели до тимчасового зупинення, переривання або пролонгації строку давності відповідно до законодавства, чинного у запитуваній державі-члені, вважаються такими, що мають аналогічну дію у державі-члені органу-заявника, за умови що відповідна дія передбачена чинними законами держави-члена органу-заявника.

Якщо тимчасове зупинення, переривання або пролонгація строків давності не є можливими згідно із законодавством, чинним у запитуваній державі-члені, будь-які вжиті кроки стосовно стягнення за вимогами запитуваним органом або від його імені на виконання запиту про надання допомоги, які, у разі вжиття таких кроків органом-заявником чи від його імені у його державі-члені, призведуть до тимчасового зупинення, переривання або пролонгації строку давності відповідно до законодавства, чинного у державі-члені органу-заявника, з точки зору їх наслідків вважаються такими, що вжиті у такій державі.

Перший і другий підпараграфи не повинні впливати на право компетентних органів держави-члена органу-заявника вживати заходів з метою тимчасового зупинення, переривання або пролонгації строків давності відповідно до законодавства, чинного у такій державі-члені.

3. Орган-заявник та запитуваний орган повинні інформувати один одного про будь-які дії, які переривають, тимчасово зупиняють або пролонгують строки давності вимоги, стосовно якої подається запит про стягнення або забезпечення виконання, або які можуть мати такі самі наслідки.

Стаття 20

Витрати

1. На додаток до сум, зазначених у статті 13(5), запитуваний орган повинен намагатися стягнути з відповідної особи та забезпечити покриття витрат, пов'язаних зі стягненням, які у нього виникли, відповідно до законодавства та нормативно-правових актів запитуваної держави-члена.
2. Держави-члени повинні відмовлятися від усіх вимог одна до одної щодо відшкодування витрат, що виникають у зв'язку із взаємною допомогою, яку вони надають одна одній відповідно до цієї Директиви.
Однак якщо стягнення створює специфічну проблему, призводить до дуже великих витрат або стосується організованої злочинності, орган-заявник або запитуваний орган можуть домовитися про компенсацію відповідних заходів, які можуть бути вжиті у такому конкретному випадку.
3. Незважаючи на положення параграфа 2, держава-член органу-заявника повинна залишатися відповідальною перед запитуваною державою-членом за будь-які витрати або будь-які втрати, виниклі внаслідок дій, які визнано необґрунтованими з огляду на сутність вимоги або недійсність інструмента, що дозволяє примусове виконання, та або заходів забезпечення, виданих відповідним органом-заявником.

ГЛАВА V

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА, ЩО РЕГУЛЮЮТЬ УСІ ТИПИ ЗАПИТІВ ПРО ДОПОМОГУ

Стаття 21

Стандартні форми та засоби комунікації

1. Запити відповідно до статті 5(1) стосовно інформації, запити відповідно до статті 8(1) стосовно надання документів, запити відповідно до статті 10(1) стосовно стягнення або запити відповідно до статті 16(1) стосовно заходів забезпечення надсилають за допомогою електронних засобів із використанням стандартної форми, крім як у випадках, коли це практично неможливо з технічних причин. Наскільки можливо, такі форми повинні також використовуватися для будь-якої подальшої комунікації стосовно запиту.

Уніфікований інструмент, що дозволяє примусове виконання у запитуваній державі-члені, документ, що дозволяє застосування заходів забезпечення у державі-члені органу-заявника, та інші документи, зазначені у статтях 12 та 16, також повинні надсилатися за допомогою електронних засобів, крім як у випадках, коли це практично неможливо з технічних причин.

У відповідних випадках стандартні форми можуть супроводжуватися звітами, заявами та будь-якими іншими документами або їх засвідченими копіями чи витягами з них, які також повинні надсилатися за допомогою електронних засобів, крім як у випадках, коли це практично неможливо з технічних причин.

Стандартні форми та комунікація за допомогою електронних засобів також можуть використовуватися для обміну інформацією відповідно до статті 6.

2. Параграф 1 не застосовується до інформації та документації, отриманих під час присутності в адміністративних офісах в іншій державі-члені або під час участі в адміністративних розслідуваннях в іншій державі-члені відповідно до статті 7.

3. Якщо комунікація не здійснюється за допомогою електронних засобів або з використанням стандартних форм, це не повинно впливати на дійсність отриманої інформації або вжитих заходів на виконання запиту про надання допомоги.

Стаття 22

Використання мов

1. Усі запити про надання допомоги, стандартні форми для надання документів та уніфіковані інструменти, що дозволяють примусове виконання у запитуваних державах-членах, повинні бути надіслані офіційною мовою або однією з офіційних мов запитуваної держави-члена або повинні супроводжуватися відповідним перекладом офіційною мовою чи однією з офіційних мов запитуваної держави-члена. Той факт, що деякі частини відповідних документів написані мовою, що не є офіційною мовою або однією з офіційних мов запитуваної держави-члена, не повинен впливати на їхню дійсність або на дійсність процедури, якщо питання використання інших мов було погоджено між відповідними державами-членами.

2. Документи, стосовно яких подано запит про їх надання відповідно до статті 8, можуть бути надіслані запитуваному органу офіційною мовою держави-члена органу-заявника.

3. Якщо запит супроводжується іншими документами, крім зазначених у параграфах 1 та 2, запитуваний орган може, якщо необхідно, вимагати від органу-заявника перекладу таких документів офіційною мовою або однією з офіційних мов запитуваної держави-члена, або будь-якою іншою мовою, про використання якої відповідні держави-члени дійшли згоди у двосторонньому порядку.

Стаття 23

Розкриття інформації та документів

1. Інформація, якою обмінюються в будь-якій формі згідно із цією Директивою, підпадає під дію обов'язку щодо збереження службової таємниці та захисту, який поширюється на подібну інформацію згідно з національним правом держави-члена, що її отримала.

Така інформація може використовуватися для цілей примусового виконання або заходів забезпечення стосовно вимог, охоплених цією Директивою. Вони також можуть використовуватися для оцінювання та примусового виконання, пов'язаних із внесками на обов'язкове соціальне забезпечення.

2. Особи, належним чином акредитовані органом акредитації з питань безпеки при Європейській Комісії, можуть мати доступ до такої інформації в обсязі, необхідному для обслуговування, підтримки та розвитку мережі CCN.

3. Держава-член, що надає інформацію, дозволяє її використання для інших цілей, крім зазначених у параграфі 1, у державі-члені, що отримує інформацію, якщо згідно із законодавством держави-члена, що надає інформацію, така інформація може бути використана для подібних цілей.

4. Якщо орган-заявник або запитуваний орган вважає, що інформація, отримана відповідно до цієї Директиви, може бути корисною для цілей, зазначених у параграфі 1, для третьої держави-члена, вона може передати таку інформацію такій третій державі-члену, за умови що таке передавання здійснюється відповідно до правил і процедур, встановлених у цій Директиві. Він повинен повідомити державу-член походження інформації про свій намір поділитися такою інформацією з третьою державою-членом. Держава-член походження інформації може висунути заперечення проти такого обміну інформацією протягом 10 робочих днів із моменту отримання повідомлення від держави-члена, що має намір поділитися інформацією.

5. Дозвіл на використання інформації відповідно до параграфа 3, яка була передана відповідно до параграфа 4, може бути наданий тільки державою-членом, з якої походить інформація.

6. Інформація, передана у будь-якій формі відповідно до цієї Директиви, може бути відповідним чином використана як докази усіма органами у межах держави-члена, що отримує інформацію, на тій самій основі, що і подібна інформація, отримана у межах такої держави.

ГЛАВА VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 24

Застосування інших угод про надання допомоги

1. Ця Директива не обмежує виконання будь-якого зобов'язання стосовно надання ширшої допомоги, що впливає з двосторонніх або багатосторонніх договорів чи угод, у тому числі стосовно надання судових або позасудових актів.

2. Якщо держави-члени укладають такі двосторонні або багатосторонні договори чи угоди з питань, які охоплені цією Директивою, крім випадків, коли такі договори та угоди стосується окремих справ, вони повинні невідкладно повідомляти про них Комісію. Комісія, у свою чергу, повідомляє про них інші держави-члени.

3. У разі надання взаємної допомоги у більшому обсязі відповідно до двосторонніх чи багатосторонніх угод або договорів, держави-члени можуть користуватися електронною комунікаційною мережею та стандартними формами, ухваленими стосовно імплементації цієї Директиви.

Стаття 25

Комітет

1. Комісії надає допомогу Комітет зі стягнення вимог.

2. У разі покликання на цей параграф застосовують статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС.

Період, вказаний у статті 5(6) Рішення 1999/468/ЄС, становить три місяці.

Стаття 26

Імплементативні положення

Відповідно до процедури, зазначеної у статті 25(2), Комісія ухвалює детальні правила імплементативної статті 4(2), (3) і (4), статті 5(1), статей 8, 10, 12(1), статті 13(2), (3), (4) і (5), статей 15, 16(1) і 21(1).

Такі правила повинні принаймні стосуватися такого:

- (a) практичних механізмів стосовно організації контактів між центральними контактними органами, іншими контактними органами та контактними відділами, зазначеними у статті 4(2), (3) і (4), різними державами-членами, та контактів із Комісією;
- (b) засобів, за допомогою яких органи можуть обмінюватися між собою даними та інформацією;
- (c) форматів та інших деталей стандартних форм, які будуть використовуватися для цілей статті 5(1), статей 8, 10(1), статті 12(1) та статті 16(1);
- (d) конвертації сум, що будуть стягнені, та переказу стягнених сум.

Стаття 27

Звітування

1. Кожна держава-член щорічно до 31 березня інформує Комісію про таке:

- (a) кількість запитів про надання інформації, надання документів та застосування стягнення або заходів забезпечення, надісланих кожній запитуваній державі-члену та отриманих від кожної держави-члена органу-заявника кожного року;
- (b) суму вимог, стосовно стягнення яких було подано запити про надання допомоги, та стягнуті суми.

2. Держави-члени також можуть надавати будь-яку іншу інформацію, що може бути корисною для оцінювання надання взаємної допомоги згідно з цією Директивою.

3. Комісія кожні 5 років звітує перед Європейським Парламентом та Радою стосовно функціонування механізмів, запроваджених цією Директивою.

Стаття 28

Транспозиція

1. Держави-члени ухвалюють та оприлюднюють закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, не пізніше 31 грудня 2011 року. Вони повинні негайно поінформувати про це Комісію.

Вони повинні застосовувати зазначені положення з 01 січня 2012 року.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, вони повинні містити покликання на цю Директиву, або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

2. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного права, ухвалених ними у сфері застосування цієї Директиви.

Стаття 29

Скасування Директиви 2008/55/ЄС

Директиву 2008/55/ЄС скасовано з 01 січня 2012 року.

Покликання на скасовану Директиву необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву.

Стаття 30

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на 20-й день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 31

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Брюсселі 16 березня 2010 року.

За Раду

Президент

E. SALGADO

⁽¹⁾ Висновок від 10 лютого 2010 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

⁽²⁾ Висновок від 16 липня 2009 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

⁽³⁾ OB L 73, 19.03.1976, с. 18.

⁽⁴⁾ OB L 150, 10.06.2008, с. 28.

⁽⁵⁾ OB L 184, 17.07.1999, с. 23.
